

TARRÉS

metge i sacerdot

01

BUTLLETÍ INFORMATIU AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ

4 juliol 2004

Comissió pro Beatificació del Dr. Tarrés · C. Joan Güell, 200 · 08028 Barcelona
<http://doctortarres.free.fr> · doctortarres@terra.es

A continuació transcrivim el text de l'article "Pere Tarrés, sacerdot, metge i apòstol: un testimoni fet de devoció i de zel apassionat per Déu i pels homes", de Sergio Visconti, publicat a la revista italiana Nova Responsabilità el març de 2004.

PERE TARRÉS: UN TESTIMONIATGE DE FE I DE ZEL APASSIONAT PER DÉU I ELS HOMES

El jurament hipocràtic representa, per moltes maneres, la carta deontològica en la qual els metges s'inspiren i es refereixen en la seva actuació professional. I, si es pot interpretar així, aquell acte de voluntat i de llibertat amb què es tria, també per amor a la ciència, de lluitar contra el sofriment i el mal físic mentre s'acompleix un servei a l'home.

Pere Tarrés, espanyol de Manresa -ciutat que es va fer famosa per sant Ignasi de Loiola-, metge ja als 23 anys, aspira avui a esdevenir un exemple magnífic d'una santedat en l'exercici ordinari d'una vida compromesa i orientada en dues direccions: la de l'apostolat i la del sacerdoci.

Justament per aquesta raó, un insigne metge espanyol, el doctor Gerard Manresa, descriu en Pere amb paraules que són com esculpides a la roca de la memòria: En Pere «va fer de la medicina un apostolat sacerdotal i del sacerdoci un servei a la medicina».

Nascut el 30 de maig de 1905 de Francesc i Carme Claret Masats, Pere visqué amb consciència madura els anys dramàtics d'un país esquinçat per l'odi de la guerra civil; d'un temps en el qual donar testimoni amb coratge i fermesa de la fe cristiana, la pertinença a la catolicitat de l'Església de

Roma no tan sol podia comportar la persecució i el sofriment físic, sinó també la dificultat d'adoptar un comportament i un estil de vida empeltat de la radicalitat de la no-violència cristiana, de la radicalitat d'una opció existencial que porta Pere a afirmar que «respecte de Déu existeix només una llei, la del TOT O RES. Les ànimes grans no es comprometen a mitges».

En el cas d'en Pere, això no són només paraules, no són només proclames, sinó una disponibilitat real a recórrer un itinerari de formació que tingui com a meta la "grandesa", la "bellesa" d'una autèntica síntesi entre fe i vida viscuda.

Una grandesa, una bellesa d'ànim que no passen desapercubudes, que són exaltades pel guiatge atent i inspirat del P. Serra, de l'Oratori de Sant Felip Neri, que sorgeix en un barri central de la ciutat de Barcelona, on en Pere es trasllada per continuar els estudis en acabar el batxillerat.

L'estudi i la freqüentació de l'Oratori són els interessos del jove Pere, el qual comença a prendre consciència de si mateix, del propi món interior, de la pròpia existència i d'estar en el món. Una presència amarada d'una devoció intensa a la Mare de Déu, que representarà una de les constants, un dels punts fermes de tota la seva vida, fins al punt que al llit de mort pronuncia aquestes paraules que no deixen de commoure: «Quan em consola haver

estimat la Mare de Déu. Quan tenia 14 anys, sense adonar-me plenament del que feia, em vaig consagrar a Ella; sempre l'he estimada, d'estudiant, de metge! De quants perills em va salvar quan era universitari! I essent sacerdot l'he estimada molt i moltes vegades he predicat sobre Ella..."».

Si els anys del compromís universitari són aquells en que en Pere envigoreix la seva fe i dona plena forma a la seva creixença espiritual, els anys del compromís professional seran els que s'enriquiran amb una actuació significativa d'apostolat, sobretot en l'àmbit del món juvenil.

Als 27 anys en Pere es troba amb la Federació de Joves Cristians (FJC): de fet, novament a proposta del P. Serra, és un de tants que, des del seu naixement, acullen i viuen la Federació com un do preciós, com a "raó de vida"... i se n'enamoren perdudament, fent do de la pròpia persona, dels propis recursos intel·lectuals, espirituals i professionals... «La meva enamorada és la Federació», respon en certa ocasió en Pere quan li pregunten com és que encara bo té promesa, com és que encara no ha pensat de casar-se. Als joves els predica la puresa i la castedat: proposa un estil de vida orientat a la pregària, a l'acció i al sacrifici; suggereix i testimonia amb el seu propi exemple personal d'abraçar amb coratge i empena l'Acció Catòlica.

La història, però, col·loca Espanya al vòrtex de la guerra i l'any 1938 en Pere rep l'ordre d'enrolar-se a l'exèrcit republicà com a metge. La violència i la brutalitat quotidianes si bé d'una banda li torben l'ànim, d'altra banda el criden a completar el recorregut de reflexió i d'introspecció que el conduirà a escollir dedicar-se completament a Déu i als homes, sense reserves i sense demanar res a canvi.

El 29 de setembre de 1939 entra al seminari i el 30 de maig de 1942 (dia en què s'escau el seu aniversari) és ordenat sacerdot. Encara avui, després de tant de temps, Catalunya reconeix en Pere una de les més grans ànimes sacerdotals que la regió ha donat mai a l'Església: per raó de la santedat; de la radicalitat de l'estil de vida

i del llenguatge; de la capacitat d'estimar i d'ensenyar a estimar; del significatiu testimoniatge evangèlic, fet de compromisos amb el món, però també de distanciament místic del món; de la capacitat d'obeir amb intel·ligència, encara que fos amb sofriment... Precisament perquè era obedient, en Pere va veure com confiaven a la seva cura sacerdotal no la joventut masculina, sinó l'Acció Catòlica femenina. Aquesta, després d'un primer moment de dificultat, constituí una "descoberta" important per Pere, que valorant molt el món femení, va arribar a afirmar que: «la dona posseeix una força d'amor molt gran, una capacitat enorme de sacrifici que, posada al servei de l'Església, pot resultar d'una gran ajuda».

Amb les dones, sobretot amb les joves, en Pere no tan sols va aprofundir en els temes de la litúrgia, de la vida interior, de la puresa, de la devoció a la Mare de Déu, sinó també en la instrucció i el sentit del treball, aportant així una actualització notable dels temes que es tractaven en els cercles d'estudi. «No ens podem limitar a formar joves bones, amb l'esguard llàgim, com si tota la seva vida s'hagués de desenvolupar entre les quatre parets d'un convent, allunyant-ho tot com si fos una ocasió perillosa. La nostra missió és formar noies dinàmiques, compromeses, profundament sobrenaturals, preparades per viure com obreres cristianes en un context que ordinàriament no ho és». Amb aquestes paraules, en Pere manifesta tota la seva grandesa d'ànim, la seva capacitat de mirar el món amb ulls nets, i la seva preparació intel·lectual: encarna realment una generació [Generazione a Diogneto] que, conscient de la necessitat de ser sal de la terra i llum del món, representa el model més significatiu per a tota comunitat cristiana, per a tot fidel laic i, sobretot, per a tot batejat que fa l'opció de donar testimoni i de viure la pròpia fe en Jesucrist en la dimensió que ofereix l'Acció Catòlica.

En Pere mor el 31 d'agost de 1950, completant l'itinerari terrenal a l'edat de 45 anys. Avui, per la força del seu testimoniatge i del record destacat que la gent de Catalunya té d'ell, s'espera que l'Església el proclami beat.